

Είμαστε νέες και νέοι, εργαζόμενες κι εργαζόμενοι που από την αρχή της κρίσης ως και σήμερα βρεθήκαμε με διάφορους τρόπους σε χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Είτε ως εργαζόμενοι, είτε ως φοιτητές, είτε ως ερευνητές σπρωχτήκαμε στην οικονομική μετανάστευση από ένα σύνολο πολιτικών επιλογών που επιβάλλονται από την ΕΕ στα κράτη-μέλη και που στη χώρα μας τις εξυπηρέτησαν οι κυβερνήσεις από την αρχή της κρίσης ως σήμερα με στόχο δήθεν “την έξοδο από την κρίση”, αλλά στην πραγματικότητα την υπεράσπιση της κερδοφορίας του συστήματος.

Ταυτόχρονα, η προσωπική μας εμπειρία μάς έδειξε ότι η κρίση δε συνιστά “ελληνική ιδιαιτερότητα”, αλλά είναι ένας πόλεμος στην καρδιά του ίδιου του εκμεταλλευτικού συστήματος, που σκοπό έχει να ρουφήξει όλες τις δυνατότητες που έχει ο άνθρωπος και η φύση, με στόχο την παραγωγή κέρδους για τον καπιταλισμό. Βλέπουμε την κρίση μέσα στα μάτια στις χώρες της Βόρειας και Κεντρικής Ευρώπης, ακόμα κι αν δεν έχει φτάσει στα επίπεδα της Ελλάδας με τη συνθήκη της κοινωνικής καταστροφής.

Βλέπουμε πώς εκμεταλλεύονται και εδώ τους εργαζόμενους, πως βιώνεται η ανεργία και ο ρατσισμός από πρώτο χέρι. Μας βάπτισαν expatriates για να μη μας πουν οικονομικούς μετανάστες ή μετανάστες εργάτες, για να μας διαχωρίσουν από την τάξη. Ζούμε τις προωθημένες εργασιακές σχέσεις της ΕΕ μέσα από την επισφάλεια και την μαύρη και αδήλωτη εργασία. Βλέπουμε στην πράξη τι σημαίνει “ανταγωνιστικό περιβάλλον” και “ανεπτυγμένες οικονομίες” και “κατάργηση του κοινωνικού κράτους”. Ακόμα βλέπουμε την άνοδο του φασισμού με μαχαιρώματα και επιθέσεις σε αγωνιστές και συλλογικότητες. Σε αυτά τα προβλήματα, οι υπάρχουσες ελληνικές κοινότητες στέκονται ξένες και αδιάφορες, αν όχι εχθρικές, με σπάνιες εξαιρέσεις στο βαθμό μοναχά που δικές μας και κοντινές δυνάμεις καταφέρνουν να τις επηρεάζουν. Από την άλλη οι ίδιες τις επίσημες κοινότητες να επιζούν μόνο ως τμήματα του πελατειακού κράτους και του παλιού ελληνικού δικομματισμού.

Σε αυτό “το παλιό που πεθαίνει” ανήκουν οι καθεστωτικές δυνάμεις, πρώτα από όλα η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ που κάνουν τα πάντα για να παραμείνουν στην εξουσία και να συνεχίσουν το καταστροφικό τους έργο, ενώ η δολοφονική νεοναζιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής κάνει δειλές α προσπάθειες να νομιμοποιηθεί που ευτυχώς μέχρι στιγμής αποκρούονται. Επίσης μέρος του ίδιου σκηνικού είναι οι επιλογές όπως “Το Ποτάμι” και κάθε μία δύναμη που εμφανίζεται σαν κάτι νέο, που μόνο σκοπό έχουν να εγκλωβίσουν την λαϊκή δυσαρέσκεια στην ίδια παλιά αφήγηση περί νεοφιλελεύθερων επιλογών και ευρωπαϊκού οράματος. Από την άλλη, το ΚΙ.ΔΗ.ΣΟ συμβάλει στην επανεμφάνιση του ΓΑΠ στο προσκήνιο, του πρωθυπουργού που έβαλε την Ελλάδα στα μνημόνια και στην αιματηρή λιτότητα σαν την πιο σωστή

επιλογή.

Τέλος βλέπουμε το ΣΥΡΙΖΑ ο οποίος είναι πολύ κοντά στο να είναι το πρώτο κόμμα στις εκλογές της 25ης Γενάρη. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι εκείνη η αριστερά της ήττας που δεν αμφισβητεί τη κερδοφορία του κεφαλαίου, έχοντας σαν πρόγραμμα την ελεγχόμενη φτώχεια για την εργαζόμενη πλειοψηφία στα πλαίσια μιας φιλικότερης διαχείρισης της λιτότητας. Είναι εκείνη η αριστερά που αναζητά κυβερνητική λύση για το χρέος σε συνεννόηση με τους δανειστές που το διόγκωσαν αποφεύγοντας να πει λέξη κατά του ευρώ και της ΕΕ. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι εκείνη η αριστερά, τέλος, που δημιουργεί επικίνδυνες αυταπάτες ότι μπορεί να διαχειριστεί το σύστημα προς όφελος του λαού. Προσπαθεί να γίνει ένα ευρωπαϊκό κόμμα σαν αυτά που εκπροσωπούνται από το Κόμμα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς: κόμματα που δεν αμφισβητούν την υπάρχουσα δομή και λειτουργία της ΕΕ, που έχουν συμφωνήσει σε ιμπεριαλιστικές επιθέσεις, που έχουν συμφωνήσει σε αντίστοιχα μνημόνια και ιδιωτικοποιήσεις. Από την άλλη, το ΚΚΕ παραπέμπει τα πάντα στη Δευτέρα Παρουσία μιας «λαϊκής εξουσίας» του μέλλοντος(με συγκεκριμένο παρελθόν) και αποφεύγει ό,τι δεν ελέγχει αρνούμενο να συμβάλει σε ένα ενωτικό αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής της επίθεσης.

Παρόλα αυτά, τις λαμπρές μέρες αντίστασης του ελληνικού λαού τις μοιραστήκαμε και εμείς στις διάφορες χώρες που ζούμε και σπουδάζουμε ή εργαζόμαστε. Ήμασταν παρόντες και οργανώσαμε σε πολλές ευρωπαϊκές πρωτεύουσες συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στην κατελιγμένη ΕΡΤ και αντιφασιστικές συγκεντρώσεις για τις δολοφονίες της Χρυσής Αυγής. Υπήρξαμε ενεργοί στα κινήματα των πλατειών και του ευρωπαϊκού Occupy, ενώ προσπαθούμε να συμμετέχουμε ενεργά στα συνδικάτα και κινήματα των χωρών που βρισκόμαστε. Αντιταχθήκαμε στην εικόνα εκείνη της Ελλάδας που στιγματίζεται από τον σπάταλο τεμπέλη. Προσπαθήσαμε να μεγαλώσουμε την αντίληψη εκείνη που αναδεικνύει τη θέληση των ευρωπαϊκών λαών να πάνε τα πράγματα διαφορετικά, σε ριζικά άλλη κατεύθυνση.

Με αυτή την έννοια εμείς λοιπόν δηλώνουμε ότι απαιτείται να στηριχτεί στις εκλογές της 25ης Γενάρη αλλά και στο δρόμο, σε κάθε μικρό ή μεγάλο αγώνα από τις 26 του μήνα και μετά, πιο δυνατά από ποτέ εκείνη η Αριστερά που θα συμβάλει σε ένα οργανωμένο λαϊκό ξεσηκωμό, την μόνη λύση για να μπει φρένο στη βαρβαρότητα, για να πάρουμε πίσω ό,τι μας έκλεψαν. Η Αριστερά που απαιτεί αποδέσμευση από το ευρώ και την ΕΕ. Η Αριστερά που δίνει τη μόνη ρεαλιστική διέξοδο στους εργαζόμενους της Ευρώπης σήμερα: να διαλύσουν αυτό το ατσάλινο κλουβί που τους εκμεταλλεύεται και να χτίσουν αλλιώς τις κοινωνίες τους, βασισμένες στην αλληλεγγύη και τη συναδέλφωση των εργαζόμενων.

Γι αυτό στις εκλογές της 25ης Γενάρη στηρίζουμε-ψηφίζουμε ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ

Ταυτόχρονα επιθυμούμε την καταγραφή του αντι-ΕΕ και αντικαπιταλιστικού ρεύματος στην Ελληνική κοινωνία μέσω της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ, ώστε να αναπτυχθεί σε πανευρωπαϊκό ρεύμα μια σοβαρή αμφισβήτηση της ΕΕ από την Αριστερά, που θα βάζει όλα τα ζητήματα επί τάπητος και δεν θα χαρίζει τη θέση για έξοδο από την ΕΕ και διάλυση του ευρώ στις εθνικιστικές φωνές, όπως συμβαίνει τώρα με τον Φάραντζ στην Αγγλία, τη Λεπέν στη Γαλλία, τον Βίλντερς στην Ολλανδία κ.ο.κ.

ΣΤΙΣ 25 ΤΟΥ ΓΕΝΑΡΗ ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ

ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΗΒ
ΑΝΤΑΡΣΥΑ Γαλλίας
ΑΝΤΑΡΣΥΑ Βελγίου
ΑΝΤΑΡΣΥΑ Βερολίνου

ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΣΕ

Αυστρία:
Παπαπαύλου Έφη

Γερμανία:
Ερωτοκρίτου Αγγελική
Κόρδας Γιάννης
Πελεκανίδης Θωδωρής

Δανία:
Βασιλόπουλος Νίκος
Κουρής Νικόλαος

Ιταλία:
Γκιζελής Αντώνης
Τσεμεκίδου Σοφία

Ολλανδία:
Μ. Ν.
Παπαδούλη Κατερίνα
Παυλόπουλος Δημήτρης

Τσούπρου Σοφία
Φραγκούλη Αθηνά

Ισπανία:
Νίκος Λούντος
Νορβηγία:
Ελένη Παϋσανίδου